

РЕШЕНИЕ

№ 14744

гр. София, 14.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4050** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на В. К. М. против Решение № 708/09.02.2024 г., постановено по НАХД № 7682 по описа за 2022 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 1-ви състав, с което е отхвърлена жалбата й срещу Заповед за задържане на лице рег. № 229 зз - 890/30.05.2022 г., издадена от Д. Г. на длъжност полицаи в 05 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72 от ЗМВР е била задържана за срок от 24 часа.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно, необосновано, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Излагат се съображения, че СРС е направил неправилен извод, че са били изпълнени законовите изисквания за издаването на заповедта за задържане. Излага съображения за противоречие на заповедта с целта на закона и постановяване на решението при неизяснена фактическа обстановка. Иска се от съда отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което да отмени атакуваната заповед и се присъдят разноските по делото.

В съдебното заседание касаторът В. К. М., редовно призована, не се явява, не се представлява.

Ответникът – полицейски орган при Пето РУ на МВР при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Тони Петрова, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане на лице рег. № 229 зз - 890/30.05.2022 г., от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на В. К. М. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 72, ал. 3 и, ал. 4 и чл. 73 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обосновен извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на жалбоподателя към извършеното престъпление по досъдебно производство (ДП) № 814/2022 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр. № 13056/2022 г. по описа на СРП, за което се установява, че същото е било образувано на основание чл. 212, ал. 2 от НПК с първото действие по разследването - оглед на местопроизшествието, за това, че на 30.05.2022 г. около 15:00 часа в [населено място], жалбоподателят М. е управлявала мотоциклет (скутер) Я., което не е било регистрирано по надлежния ред - престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице

данни за съпричастност на лицето към извършено престъпление. СРС е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Въззивния съд е приел, че заповедта е издадена в установената от закона форма по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Изложил е, че съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗМВР, задържането на лицата по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР се извършва с писмена заповед. Реквизитите на заповедта за задържане са определени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Съобразно т. 2 на същата разпоредба заповедта трябва да съдържа както фактически, така и правни основания за издаването ѝ, т. е. актът трябва да бъде мотивиран. В тази връзка СРС е изложил мотиви, че по силата на специалната правна норма в заповедта трябва да е посочено не само правното основание, но конкретните фактически обстоятелства като основание за задържането на лицето. Оспорената заповед има съдържанието посочено в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, като съдържа името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 72 от ЗМВР. Съответстващи на посоченото правно основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като са били налице фактически данни за престъпление по чл. 345, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

Решението е правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Не са налице сочените от касатора отменителни основания. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Правилно е приложен и материалният закон, тъй като са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за съпричастност на касатора към извършеното престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК. Съгласно цитираната разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Нормата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи по чл. 6, ал. 1 ЗМВР - оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления; превантивна. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа

представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Доколкото основанието, на което е издадена заповедта е такова по т. 1 от посочената разпоредба, е задължително преди издаването на заповедта за задържане, да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление. В случая, настоящият касационен състав счита, че това изискване на закона е изпълнено, като изводът, направен от СРС в тази насока е правилен и законосъобразен.

От друга страна, пред СРС са събрани доказателства за образувано досъдебно производство.

Следва да се отбележи, че в заповедта по чл. 72, ал. 1 ЗМВР не е необходимо да се посочи дали е извършено деяние и от кого, тъй като тези обстоятелства се установяват в съответното наказателно производство. Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква наличие на данни за извършено престъпление, което изискване в случая е спазено с фактическото посочване на данни за извършено престъпление.

Правилен и законосъобразен е извода на въззивния съд, че с издаването на оспорения административен акт не са били допуснати и нарушения на материалния закон. По правната си същност, мярката "задържане за срок от 24 часа", чиято уредба е в чл. 72 - чл. 75 от ЗМВР, представлява принудителна административна мярка - административното разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата. Предпоставка за 24-часовото задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наличието на данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние, което законодателят определя като престъпление. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Следва да се приеме, че възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. В този смисъл, следва изрично да се направи разграничение между изискванията на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 207 от НПК (относно необходимите условия за образуване на наказателно производство). За прилагането на наложената с процесната заповед ПАМ законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението. Мотивите на СРС се споделят изцяло от настоящата инстанция.

С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Поради посочените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен

съд – София град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 708/09.02.2024 г., постановено по НАХД № 7682 по описа за 2022 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.